

„Miks párast? See on minu aši,” västas Maret.

„Siis ei wöi sääl midagi parata,” lisas nüüd Maretisa oma poolt juure. „Ma ütlesin juba, et ma oma tütart ei funni sellele minema, keda ta ei soowi.”

„No jah, nüüd tean küll, miks Maret müsse ei tule,” ütles Jaak wiha tagasi hoides. „Ta käib ju ümber sulastega. Üles natukese aja eest tuli ta sulase Mardiga ühes kodu.”

„Armas Jaak, ära harkka ilmaegu teotama,” ütles nüüd Oru peremees. „Maret läks täna koolitoa juure lugemisele; ega see ime ole, kui ta teel Mardiga kokku sai. Ma nägin küll, et nad kahekesi kodu tulivad, mis siis siis wiga on!”

„Maret, kas sa siis tödeste mind västa ei wöta?” küsis Jaak veel kord.

„Ei wöta,” osi Maretisa lühike västus. Nüüd ei joudnud Jaak oma wiha enam hoida, waib harkas täie håallega tännitama: „No kas pole huss aši, tema ei taha mind! See on pagana temp! Wötku teid üks ja

teine! Wöi tema ei taha mind: Noh waata müll ašja.”

„Täta parem tännitamine seisma, Jaak,” ütles nüüd Oru peremees. „Sest ei tule midagi wälja; ära aja ašja hullemaks!”

„Kas sa arvad, Maret, et mina naest ei saa,” tännitas Jaak. „Kümmekülli iga förmme pääle, ütlen sulle! Kümmekülli jah!”

„Håå küll, wötta siis omale naene, kui suul neid nii palju on,” ütles Maret, „aga mina nende mitme kümne hulgaks ei ole.”

„No noh, küll te mind meeles peate,” ähwärdas Jaak, „ega ma seda teile ei kungi. Jumalaga!”

„Jumalaga!” hüüdsivad isa, ema ja tütar.

Kirudes läks Jaak wårawast wälja. Ta kiristas wiha párast hambaid. „Ja jah, see on Mardi tegu! Ma nägin küll, kuda Maret punase näoga tagasi tuli koolitoa juurest. Küll ma talle näitan. Wöi tema käib ka türdrükutega ümber!” pomises ta veel iseenese ette. — — —